

ΚΑΤΛΙΝ ΦΡΑΪΤΑΚ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ
του
ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΓΙΩΤΑ ΛΑΓΟΥΔΑΚΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

1962

Το δυνατό φως έκανε τα μάτια της να πονάνε, δεν ήθελε όμως να του δώσει την ικανοποίηση και να τραβήξει το βλέμμα της. Τα βλέφαρά της ήταν βαριά σαν μολύβι, όπως και το υπόλοιπο σώμα της.

Τη νύχτα δεν είχε κοιμηθεί. Το ντιβάνι στο μικρό τυφλό δωμάτιο που την είχαν βάλει ήταν πολύ σκληρό. Παρά τους χοντρούς τοίχους, που η απειλητική εντύπωση που της είχαν κάνει δεν είχε διαλυθεί ούτε μετά από ώρες, στον χώρο υπήρχε μονίμως ένα κρύο ρεύμα αέρα. Ήταν ακόμη τελείως παγωμένη. Η λεπτή μάλλινη άγρια κουβέρτα που της είχαν δώσει έπειτα από πολλά παρακάλια δεν είχε βοηθήσει καθόλου.

Το φως οροφής του δωματίου που έμοιαζε με κελί άναβε ξανά και ξανά. Και κάθε φορά μόλις κόντευε επιτέλους να την πάρει ο ύπνος. Στην αρχή νόμιζε ότι ήταν σύμπτωση. Λίγο πριν χαράξει όμως ήταν σίγουρη ότι είχαν ανάψει σκόπιμα τη δυνατή λάμπα, ώστε να της στερήσουν την ηρεμία που είχε ανάγκη το σώμα της και το μυαλό της.

Ο πόνος στο πόδι της υποχώρησε μεν με τα χάπια που της είχαν δώσει, υποψιαζόταν όμως ότι η κατάσταση ήταν παραπλανητική, γιατί κανείς δεν είχε κοιτάξει το τραύμα της.

Εδώ και ώρες, που της φαίνονταν ατέλειωτες, στα αυτιά της βούιζαν διαρκώς οι ίδιες πάντα ερωτήσεις που με σχεδόν αξιοθαύμαστη επιμονή τής έκανε ο άντρας ο οποίος καθόταν στην άλλη πλευρά του τραπέζιού. Μπροστά του είχε ένα μικρό σημειωματάριο κι ένα στίλο. Η λάμπα που ήταν πάνω στο τραπέζι ήταν στραμμένη πάνω της. Η καρέκλα στην οποία καθόταν ήταν από ξύλο και μέταλλο και την πίεζε δυσάρεστα. Το παλτό της κρεμόταν σε έναν καλόγερο, που στεκόταν θλιβερά στη γωνία σαν σκιάχτρο. Στον χώρο δεν υπήρχαν άλλα αντικείμενα που θα μπορούσαν να της αποσπάσουν την προσοχή από την ανάκριση.

Ξαφνικά ο άντρας πετάχτηκε όρθιος, στηρίχτηκε με τα χέρια στο τραπέζι και έσκυψε προς το μέρος της. «Μιλήστε λοιπόν. Σε ποιον ανήκει το σκάφος;» ρώτησε απειλητικά και την πλησίασε ακόμα περισσότερο. «Ποιος είχε την ιδέα να το σκάσετε; Εσείς, η φίλη σας ή ο μουσικός;» Την κοίταξε στα μάτια με βλέμμα διαπεραστικό. Την κυρίεψε ο φόβος. Έμεινε σιωπηλή. Προς το παρόν.

ΦΡΑΝΤΣΙ

1992

Η αλέα διέσχιζε φιδωτή και ήσυχη το τοπίο. Οι φιλύρες, που είχαν γείρει από τον αέρα, περιστοίχιζαν τον στενό δρόμο, που έμοιαζε περισσότερο με τσιμεντένια σκακιέρα παρά με επαρχιακή οδό. Πίσω από τα δέντρα απλώνονταν τα χωράφια. Το σιτάρι, που ως επί το πλείστον καλλιεργούσαν εδώ, ήταν ψηλό και δυνατό. Διάσπαρτες άσπρες και κίτρινες μαργαρίτες, μπλουέ και κατακόκκινες παπαρούνες στόλιζαν σαν μικρές χρωματιστές πινελιές το χρυσομέταξο χαλί των σιτηρών. Με κάθε ριπή αέρα οι κορφές του σιταριού υποκλίνονταν ευλαβικά στους νόμους της φύσης. Το απαλό θρόισμα έφτανε στα αυτιά της ευχάριστο και καθησυχαστικό. Στο βάθος έλαμπαν κατακίτρινα και κάποια χωράφια ελαιοκράμβης. Η θάλασσα ωστόσο δεν είχε φανεί ακόμη. Η Φράντσι έπρεπε να παραδεχτεί ότι η απόσταση ήταν μεγαλύτερη απ' ό,τι θυμόταν.

Περπατούσε σχεδόν σέρνοντας τα πόδια της. Είχε πολλή ώρα να περάσει κάποιο αυτοκίνητο που θα μπορούσε να την πάρει μαζί του. Οι δύο βαλίτσες που είχε μαζί της

έμοιαζαν σε κάθε βήμα πιο βαριές. Τώρα εκνευριζόταν που είχε πάρει μαζί της την παλιά γραφομηχανή ταξιδιού της γιαγιάς της αντί για την ηλεκτρική που της είχε χαρίσει στα γενέθλιά της ο Πέτερ, πριν από δύο χρόνια. Δεν την ήθελε καθόλου, στο κάτω κάτω όταν έγραφε της άρεσε να βλέπει τους στρογγυλούς μοχλούς με τα γράμματα να τρέχουν στον κύλινδρο με το χαρτί. Ο θόρυβος που έκαναν μεταμορφωνόταν στο κεφάλι της σε μια μελωδία που της υπαγόρευε τον ρυθμό της γραφής. Τη βοηθούσε να συγκεντρώνεται. Τουλάχιστον στα τρία πρώτα μυθιστορήματά της την είχε βοηθήσει. Αν ο Πέτερ την άκουγε πραγματικά, θα το ήξερε.

Στο μέτωπό της είχαν σχηματιστεί σταγόνες ιδρώτα, στα χέρια της όμως κρατούσε τις βαλίτσες και δεν μπορούσε να τον σκουπίσει. Έτσι, συνέχισε να περπατάει.

Ξαφνικά από το δεξί της πέδιλο κόπηκε το λουράκι, το παπούτσι κρεμόταν στο πόδι της και παραλίγο να παραπατήσει. Ακούμπησε τις βαλίτσες στην άκρη του δρόμου, στη σκιά μιας μεγάλης φυλλύρας. Κάθισε πάνω στη μεγαλύτερη και έβγαλε το χαλασμένο παπούτσι. Αγανακτισμένη το πέταξε στο στενό χαντάκι που ήταν στην άκρη του δρόμου. Ήταν και τα παπούτσια δώρο του πρώην της. Καθόλου παράξενο που η αγάπη τους έμοιαζε μάλλον με μια πύρινη γλώσσα παρά με μια ευχάριστη και ζεστή φωτιά στο τζάκι, σκέφτηκε.

Με τον Πέτερ είχαν γνωριστεί πριν από τέσσερα χρόνια, λίγο καιρό αφότου είχε κυκλοφορήσει το πρώτο της μυθιστόρημα. Τότε ήταν αναπληρωτής καθηγητής στο Τμήμα Ιστορίας του Πανεπιστημίου του Αμβούργου. Οι διαφορές

τους είχαν φανεί από την αρχή της σχέσης τους. Ενώ εκείνη, μετά από μια δύσκολη μέρα που είχε περάσει καθισμένη στο γραφείο της, προτιμούσε να гуρίζει στα μπαρ του Ζανκτ Πάουλι, εκείνος συνέχιζε να είναι σκυμμένος πάνω από τη διδακτορική του εργασία μέχρι το πρωί. Μόνο δύο φορές υπήρξε αυθόρμητος. Η πρώτη ήταν όταν την παντρεύτηκε στο μικρό ληξιαρχείο του λιμανιού. Κι άλλη μια φορά όταν στη συνέντευξη Τύπου, στις 9 Νοεμβρίου του 1989, ο Γκραμπόφσκι άνοιξε κατά λάθος το Τείχος. Ήταν ακόμη νύχτα όταν μπήκαν στον μικρό σκαραβαίο κι έφυγαν για μια σύντομη επίσκεψη στο Ανατολικό Βερολίνο.

Το γεγονός ότι ακριβώς μετά από έναν χρόνο και έναν μεγάλο καβγά επέστρεψε στην πόλη που είχε επανενωθεί, για να δουλέψει σε μία υπηρεσία Γκάουκ,* την είχε ξαφνιάσει πάρα πολύ.

Έψαξε στην τσέπη του σακακιού της κι έβγαλε ένα τσαλακωμένο πακέτο τσιγάρα. Καθώς στριφογύριζε το πακέτο στα χέρια της, το χαρτί του έτριξε. Είχε μέσα άλλα πέντε τσιγάρα. Δίστασε και ήταν έτοιμη να ενδώσει στην επιθυμία της. Τελικά όμως έβαλε πάλι το πακέτο στην τσέπη της και σήκωσε το βλέμμα. Ο ήλιος είχε ήδη κατέβει χαμηλά και άγγιζε τις πρώτες ψηλές κορφές του πευκοδάσους που φαινόταν στον ορίζοντα.

Μόλις τώρα συνειδητοποιούσε ότι ήξερε το δάσος από

---

* Υπηρεσία Γκάουκ (Gauck-Behörde): Η υπηρεσία του ομοσπονδιακού επιτετραμμένου για τα αρχεία της Υπηρεσίας Κρατικής Ασφαλείας (Στάζι) της πρώην Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας (ΛΔΓ). (Σ.τ.Μ.)

τα παιδικά της χρόνια. Παλιότερα στεκόταν κάθε βράδυ με τον πατέρα της στο παράθυρο και κοιτούσαν μαζί αυτή την πυκνόφυτη δεντροστοιχία. Ανυπομονούσε και τον ρωτούσε συνέχεια πότε θα έφτανε επιτέλους εκείνη η ώρα. Εκείνος όμως δεν άφηνε τη μικρή του κόρη να ταράξει τη γαλήνη του. Μόνον όταν το περίγραμμα των χοντρών και ολόσιων κορμών χανόταν από τα μάτια τους, μόνο τότε κουνούσε το κεφάλι του. Με αξιοπιστία παλίρροιας προέβλεπε έτσι κάθε βράδυ τη δύση του ήλιου.

Η Φράντσι αναστέναξε με ανακούφιση, δεν απείχε πλέον πολύ από τον προορισμό της. Έβγαλε και το δεύτερο πέδιλο, πήρε τις βαλίτσες και βγήκε ξυπόλυτη στον δρόμο. Συνέχισε να περπατάει στη ζεστή άσφαλτο με βήμα αποφασιστικό.

Και πράγματι, μετά την επόμενη στροφή είδε επιτέλους τον φάρο.

Ένα τέταρτο αργότερα στεκόταν έξω από τον καφεκόκκινο πύργο. Ένα χαμόγελο ανακούφισης απλώθηκε στο πρόσωπό της, ενώ άφησε τις βαλίτσες στο χωμάτινο μονοπάτι που οδηγούσε από τον επαρχιακό δρόμο στο ύψωμα. Κοίταξε γύρω της σχεδόν ευλαβικά.

Είχαν περάσει δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια από την τελευταία φορά που είχε σταθεί στο σημείο αυτό. Κι ωστόσο όλα ήταν όπως τα είχε στη μνήμη της. Το χορτάρι ήταν τώρα ψηλότερο από άλλοτε και τα τρία σκαλοπάτια που οδηγούσαν στην είσοδο του φάρου ήταν κρυμμένα πίσω από αγκαθωτές βανομουριές. Η βαριά ξύλινη πόρτα ήταν αμπαρωμένη με ένα χοντρό λουκέτο. Τα στενά παράθυρα, που τοποθετημένα το ένα πάνω από το άλλο σαν μαργαρι-

τάρια σε κολιέ προσέδιδαν στον χοντρό κυρτωμένο τούβλινο τοίχο κάτι μαγικό, ήταν προσωρινά σφραγισμένα με καρφωμένες σανίδες. Αποδώ κάτω η Φράντσι δεν μπορούσε να διακρίνει αν τα τζάμια ήταν ακόμη άθικτα. Οι δύο φαρδιές κυκλικές άσπρες λωρίδες που υπήρχαν κάτω από το μπαλκόνι ως αναγνωριστικό σήμα ημέρας για τους ναυτικούς είχαν ξεθωριάσει. Τα κάγκελα στο μικρό μπαλκόνι που περιέβαλλε τον φάρο είχαν σκουριάσει σε διάφορα σημεία. Εδώ και χρόνια μάλλον κανείς δεν φρόντιζε να συντηρήσει το ευαίσθητο στις καιρικές συνθήκες μέταλλο. Η γυάλινη κατασκευή όμως με τη συσκευή φωτοβολίας κάτω από τον θόλο δεν είχε χάσει τίποτα από την παλιά της λαμπρότητα.

Η Φράντσι αναρωτήθηκε αν ο φακός Φρενέλ, που έστειλε για πολλά χρόνια το φως τού πρόσφατα τοποθετημένου ηλεκτρικού γλόμπου μακριά στη θάλασσα και προειδοποιούσε τους ναυτικούς για τα ύπουλα νερά αυτής της ακτής της Βαλτικής, εξακολουθούσε να είναι άθικτος.

Δίπλα στον φάρο ήταν το σπίτι του φαροφύλακα, όπου είχε περάσει τα τέσσερα πιο ευτυχισμένα χρόνια της παιδικής της ηλικίας. Και αυτό το απλό κτίσμα ήταν μανταλωμένο απέξω και προφανώς είχε κι αυτό χρόνια να χρησιμοποιηθεί. Ο κισσός είχε σχεδόν πνίξει τους τοίχους που στέγαζαν δύο ξεχωριστές κατοικίες.

Στο πίσω μέρος του μεγάλου οικοπέδου διέκρινε τον ηλεκτροπαραγωγικό σταθμό. Παλιότερα δεν την άφηναν να μπει στη μικρή αυτή αποθήκη όπου βρισκόταν και η εφεδρική γεννήτρια ρεύματος.

Τη θάλασσα, που απλωνόταν πίσω από το μικρό ύψωμα του φάρου, δεν μπορούσε να τη δει από το σημείο που

στεκόταν. Οι θάμνοι της πλαγιάς που οδηγούσε στην ακτή είχαν ψηλώσει πολύ. Ο φλοίσβος των κυμάτων όμως, που έσκαγαν με υπομονή στην αμμουδιά, ακουγόταν καθαρά. Ο γνώριμος ήχος έκανε την καρδιά της Φράντσι να χτυπάει πιο γρήγορα.

Από την τσέπη του μπλου τζιν σακακιού της έβγαλε μια αρμαθιά κλειδιών, που της τα είχε δώσει στο Λίστροφ η γραμματέας του κοινοτικού γραφείου. Ο δήμαρχος, με τον οποίο είχε κλείσει ταχυδρομικά το συμβόλαιο για τη μία από τις κατοικίες στο σπίτι του φαροφύλακα με πρόσβαση σε όλο το αγρόκτημα, δεν ήταν εκεί, πράγμα για το οποίο η Φράντσι δεν είχε λυπηθεί καθόλου. Στο πρώτο και μοναδικό τους τηλεφώνημα της είχε κάνει άσχημη εντύπωση. Είχε αντιδράσει ειρωνικά στην ιδέα της να περάσει το καλοκαίρι στον φάρο. Τα χρήματα όμως που του πρόσφερε για το ενοίκιο τα πήρε με μεγάλη ευχαρίστηση. Προφανώς είχε μάθει γρήγορα από τους Δυτικογερμανούς συναδέλφους του τι σήμαινε ο καπιταλισμός.

Το διαμέρισμά της στο Αμβούργο το είχε υπενεικιάσει για τους επόμενους μήνες. Δεν υπήρχε επιστροφή δηλαδή. Θα περνούσε τον υπόλοιπο καιρό εδώ, δίπλα στη θάλασσα, γράφοντας απομονωμένη.

Έβαλε το κλειδί για το μπροστινό σπίτι στην κλειδαριά. Το κλειδί για τον φάρο δεν το είχε πάρει ακόμη. Της είχαν υποσχεθεί ότι θα της το έδιναν αργότερα.

Η πόρτα άνοιξε με δυσκολία και έτριξε όταν η Φράντσι την έσπρωξε προς τα μέσα. Μια μυρωδιά κλεισούρας και υγρασίας τη χτύπησε στο πρόσωπο. Προφανώς είχε καιρό να έρθει κάποιος και να αερίσει τα δωμάτια.

Ξαναθυμήθηκε αρκετά πράγματα όταν κοίταξε γύρω της. Τα ντουλάπια με τον δρύινο καπλαμά στην κουζίνα, όπου η μητέρα της έβαζε τα γυάλινα βάζα με την κομπόστα που έφτιαχνε από ραβέντι, δαμάσκηνο και μήλο. Τα ζαχαρωμένα φρούτα σκόρπιζαν σε όλο το σπίτι μια ευχάριστη ξινή μυρωδιά που η Φράντσι την ένιωθε ακόμη στα ρουθούνια της όταν θυμόταν τα παιδικά της χρόνια.

Στο ντουλάπι που ήταν δίπλα στον νεροχύτη υπήρχε ακόμη το αυτοκόλλητο άσπρο περιστέρι με το κλαδί στο ράμφος. Σε όλους τους νεαρούς πιονιέρους είχαν χαρίσει από ένα τέτοιο αυτοκόλλητο στο σχολείο. Η Φράντσι το είχε φέρει με περηφάνια στο σπίτι και είχε βρει αμέσως την κατάλληλη θέση για το σοσιαλιστικό σύμβολο της ειρήνης. Το γεγονός ότι είχε διαλέξει τα καλά ντουλάπια της κουζίνας για να το κολλήσει δεν είχε πολυαρέσει στη μητέρα της. Ο πατέρας της όμως είχε πάρει το μέρος της και είχε επαινέσει την προσφορά της στην παγκόσμια ειρήνη.

Διαπίστωσε ότι τα υπόλοιπα δωμάτια ήταν σχεδόν άδεια. Τα περισσότερα έπιπλα τα είχαν πάρει μάλλον μετά την αυτοματοποίηση του φάρου. Ακόμα και στα τέλη της δεκαετίας του '70 ήταν δύσκολο να βρεις καλά έπιπλα.

Το κρεβάτι των γονιών της, μαζί με το στρώμα, ήταν ευτυχώς ακόμη στην κρεβατοκάμαρα. Καλού κακού είχε πάρει μαζί της το υπόστρωμα του κάμπιγκ, αλλά σε ένα κανονικό κρεβάτι έκανες φυσικά πολύ καλύτερο ύπνο.

Αλλά και η μπερζέρα, η πολυθρόνα που καθόταν κάθε πρωί ο πατέρας της, ο φαροφύλακας, και διάβαζε την εφημερίδα του, ήταν ακόμη στην ίδια θέση κάτω από το παράθυρο του σαλονιού. Υπήρχε κι ένα μικρό σεκρετέρ. Η

ξύλινη καρέκλα που υπήρχε μπροστά του δεν φαινόταν ιδιαίτερα άνετη και τα πόδια της έτριξαν όταν η Φράντσι κάθισε για να τη δοκιμάσει, άντεξε το βάρος της όμως. Και, για να κάνει τη δουλειά της, καλή ήταν. Ίσως, αν δεν καθόταν πολύ αναπαυτικά, να άρχιζε επιτέλους να γράφει το καινούριο της μυθιστόρημα.

Αργότερα, αφού έριξε μια ματιά στο αγρόκτημα κι έκανε έναν περίπατο στην ακτή ρουφώντας τον φρέσκο θαλασσινό αέρα, άδειασε τις βαλίτσες της. Τα ρούχα τα έβαλε σε ένα μικρό κομό που ήταν στον διάδρομο.

Τη βαριά γραφομηχανή την ακούμπησε πάνω στο σεκρετέρ και κάθισε ευθύς αμέσως ορεξάτη μπροστά της. Προσπάθησε να μην τρομάξει με τη στοίβα των λευκών χαρτιών που είχε αφήσει προηγουμένως πάνω στο γραφείο. Όχι αυτή τη φορά. Πήρε το πάνω πάνω χαρτί, το έβαλε στη γραφομηχανή και γύρισε τον κύλινδρο, ώσπου η λευκή κενή επιφάνεια έφτασε να την κοιτάζει χαιρέκακα. Χτυπώντας αισιόδοξα τα πλήκτρα έγραψε: *Πρώτο κεφάλαιο*. Τώρα τουλάχιστον η σελίδα δεν ήταν τελειώς άδεια. Έπειτα ακούμπησε στην πλάτη της καρέκλας και έμεινε να σκέφτεται. Για ώρα.

Όταν η ξύλινη καρέκλα άρχισε κάποια στιγμή να γίνεται άβολη, έσκυψε προς τα εμπρός και έβαλε πάλι τα δάχτυλά της στο πληκτρολόγιο, έτοιμη να γράψει. Δεν έγραψε τίποτα όμως. Δεν ήξερε τι να βάλει στο χαρτί.

Αναστέναξε. Από το σακάκι της, που ήταν κρεμασμένο πίσω της, στην πλάτη της καρέκλας, έβγαλε το τσαλακω-

μένο πακέτο, άναψε ένα τσιγάρο και τράβηξε μια βαθιά ρουφηξιά. Αμέσως ένιωσε το σώμα της να χαλαρώνει και η πίεση που της δημιουργούσε η αίσθηση ότι έπρεπε να γράψει κάτι έξυπνο έδωσε τη θέση της σε μια απατηλή ικανοποίηση. Τουλάχιστον για όσο ενέδιδε στον εθισμό της.

Σηκώθηκε με το τσιγάρο στο χέρι κι έκανε μια βόλτα στο σπίτι. Μπήκε στο παλιό παιδικό της δωμάτιο. Έπιπλα δεν υπήρχαν. Έτσι άδειο που ήταν της φάνηκε παράξενα ξένο κι ωστόσο ένιωσε μια παιδική οικειότητα ανάμεσα στους τοίχους. Στο παράθυρο κρεμόταν ένα σκούρο ύφασμα, που το έβγαλε με μια κίνηση του χεριού της. Άνοιξε το παράθυρο και κοίταξε έξω. Οι μέρες αυτή την εποχή του χρόνου ήταν μεγάλες κι έτσι, παρόλο που η ώρα ήταν περασμένη, έβλεπε ακόμη τη θάλασσα. Τις κορυφές των κυμάτων, που στο φως του δειλινού κατσάρωναν λάμποντας στην επιφάνεια του νερού, προτού αναδυθούν και πάλι.

Η Φράντσι απολάμβανε τη θέα, ενώ τράβηξε άλλη μια ρουφηξιά από το τσιγάρο της. Ξαφνικά η στάχτη μαζί με την καύτρα έπεσαν στο ξύλινο πάτωμα. Αντανακλαστικά την πάτησε με τα γυμνά της πόδια και παραλίγο να καεί. Η καύτρα ήταν ακόμη αναμμένη όμως.

Κοίταξε βιαστικά γύρω της, άρπαξε τελικά το σκούρο ύφασμα και το έριξε πάνω στην καύτρα. Οι σανίδες έτριξαν καθώς μετατόπισε το βάρος της.

Όταν σήκωσε πάλι το ύφασμα από το πάτωμα, η καύτρα είχε σβήσει. Μόνο ένας μικρός σκούρος λεκές είχε μείνει στο ξύλο. Λύγισε τα γόνατα κι έσκυψε για να δει καλύτερα την καμένη σανίδα. Το τρίξιμο την είχε βάλει σε υποψίες, και πράγματι δεν φαινόταν καλά στερεωμένη στο πάτωμα.

Παράξενο που δεν το είχε προσέξει παλιότερα, τότε που ήταν ακόμη το παιδικό της δωμάτιο. Ίσως με τον καιρό τα καρφιά να είχαν χαλαρώσει.

Με μια κίνηση τράβηξε τη σανίδα και προς μεγάλη της έκπληξη είδε ότι από κάτω υπήρχε ένα μικρό κενό. Χωρίς δεύτερη σκέψη έβαλε το χέρι της μέσα και με τις άκρες των δαχτύλων της ψηλάφισε κάτι που της φάνηκε σαν χαρτί. Έβγαλε από την κρυψώνα ένα παλιό τετράδιο.

Ήταν από μαύρο δέρμα, λίγο φθαρμένο, αλλά σε καλή κατάσταση. Μια λεπτή κόκκινη κορδέλα ήταν βαλμένη σαν σελιδοδείκτης ανάμεσα στις σελίδες του. Το άνοιξε. Οι σελίδες του ήταν γεμάτες, γραμμένες καλλιγραφικά. Τα μεγάλα, απλωτά γράμματα έγερναν, σαν να ήταν έτοιμα να πέσουν από τις σελίδες. Από τον μαλακό και καθαρό γραφικό χαρακτήρα υπέθεσε ότι ήταν γραμμένο από κάποιον κοριτσίστικο ή γυναικείο χέρι.

Κάθισε στο πάτωμα, το άνοιξε στην πρώτη σελίδα και άρχισε να διαβάζει:

15 Σεπτεμβρίου 1962

Ο πατέρας με έφερε πάλι σε απόγνωση. Είναι πιο πεισματάρης από θαλάσσια αγελάδα και πιο κλειστός από στρείδι. Δεν ξέρω αν πρέπει να θυμώσω ή να λυπηθώ...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ του ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑ

Περπατούσαν ήδη πάνω από μία ώρα στην παγωμένη Βαλτική με κατεύθυνση τη Δανία. Η Έλζε, η Λούλου και ο Ότο σχεδίαζαν πολύ καιρό τη φυγή τους. Δυσπιστία, αποκλεισμός, φόβος, οπλισμένοι συνοριοφύλακες, απαγόρευση της τζαζ ως δηλητήριο του δυτικού ιμπεριαλισμού... σίγουρα οι ανατριχιαστικοί θόρυβοι της παγωμένης θάλασσας κάτω από τα πόδια τους τους τρώμαζαν λιγότερο.

1962. Η Έλζε μετά τον θάνατο της μητέρας της ζει σε ένα μικρό σπίτι δίπλα στον φάρο μαζί με τον πατέρα της, ο οποίος είναι υπεύθυνος για τη λειτουργία του. Όσο μεγαλώνει, όμως, τόσο πιο πολύ ασφυκτιά στο απολυταρχικό καθεστώς της Ανατολικής Γερμανίας και αποφασίζει να το σκάσει...

1992. Τρία χρόνια μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου, η Φράντσι νοσταλγεί τα υπέροχα παιδικά της χρόνια κοντά στον φάροφύλακα πατέρα της και επιστρέφει στη Βαλτική, στο σπιτάκι του φάρου, με την ελπίδα να βρει έμπνευση για το νέο της μυθιστόρημα. Όλα όμως αλλάζουν όταν ανακαλύπτει κάτω από μια χαλασμένη σανίδα ένα παλιό ημερολόγιο και αρχίζει να το διαβάει...

